

ЦАРСКОТО СЪРДЦЕ

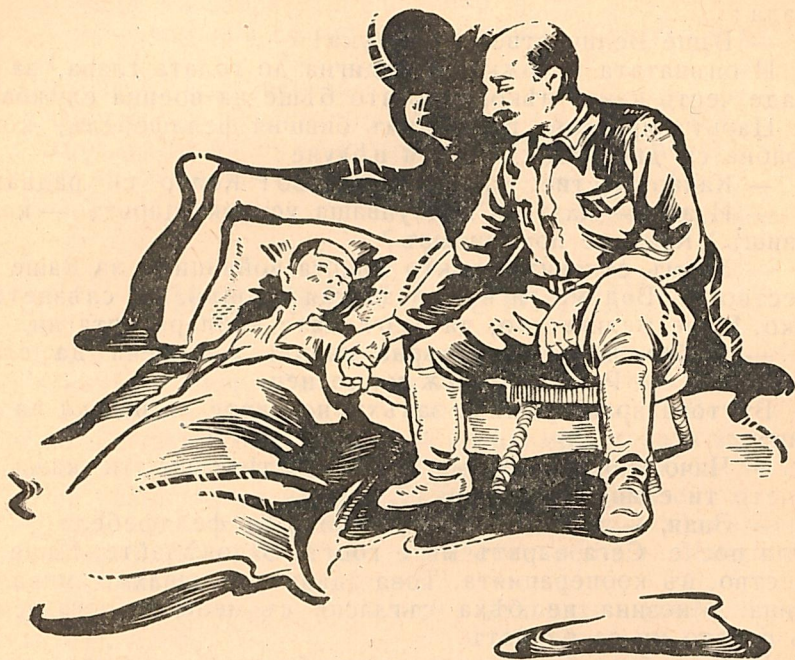
Автомобилът се запуска надолу из пътя. На пътниците дълго време им се струваше, че надъ ушитъ имъ звучи радостна пѣсенъ на чучулига.

Задъ хълма тишината на полето ги погълна. На кръстопътя се изпрѣчи табела. Пътникътъ, който караше колата, спрѣ. Загледа се въ надписа и гласно прочете :

— Село С . . . 8 клм. до . . .

Постави ржка на челото си, като да искаше да си припомни нѣщо. Обърна се къмъ съпътника си :

— Въ това село имамъ старъ познайникъ отъ Свѣтовната война. Грѣхота е да мина толкова близко до селото му, и да не го споходя.

И подкара колата по черния пращенъ пъть къмъ селото. Бѣше работно време. Улицитѣ бѣха пусати. Само нѣколко оваляни съ прахъ деца наобиколиха автомобиля, когато той спрѣ на площада до училището.

— Кжде живѣе бай Илия Колевъ, — попита шофьорътъ едно отъ децата, безъ да махне чернитѣ си очила.

— Фелдфебело ли? — отвърна детето, — хей тамъ, задъ тая улица. Ама той сега е въ кооперацията.

На вратичката до шофьора провисна смѣлиятъ хлапакъ, който едва що не заврѣ лицето си въ него.